ſus mind omma wodi ette ja ütles: „Minno armas Liſo! üks aſſi on mul ſüddame peal, mis mind kelab ſurremaſt ja mis ma ſinno eeſt ollen ſallajas hoidnud; agga muido ei peäſe ma ſeſt hirmſaſt walluſt, kui ma enne ei olle omma ränka patto ſulle ülles tunnistanud. Mõtle agga, kui ma ſedda ei olleks teinud, ſiis ei olleks minna ſind ka mitte ſanud: Luik on ilmaſüta! Sedda rahha, mis ma ütleſin warrastud ollewad, piſtſin iſſe ühhel päwal ſallamahti temma tuppa, läkſin kohto ja andſin ülles, et Luik ſedda warrastanud, kuida ſe rahha ſiis ſealt ka leiti. Kui ſa kuled, et temmal middagi waewa peaks ollema, ſiis aita tedda, minna ei woi ennam!“ Nenda panni ta pea mahha ja olli ſurnud!

„Wata Liſo!“ kostis Luik, „ma ollin ilma ſüta ja julge ſelle peale, et üks Jummal ellab, kes keik ſallajad asjad päwa ette tõstab ja ſüddamette nõud awwalikkuks teeb, ſellepärraſt ollen ma omma koorma kandnud, werd higgistanud ja nutnud, kunni Ta mo palwet kulis. Minno terwis on wangi põlwes, raske tõ ja märja aurawa ſeinde ja keldri ſiſſe jänud ja ei olle ennam lota, et endine terwis kätte tulleb. Keik ſe kibbe ſüddame wallo, mis ma ilma ſüta kannataſin, on mo terwiſt mahha röhhunud, et ſelle ilma ello mo meleſt üh:egi ennam ei maksa. Jummal andko temmele andeks! minna ollen jubba andeks annud, ſeſt ma teadſin, et ei kegi mu ſedda rahha minno tuppa ei woinud panna, kui Laas iſſe, ja ſedda keik ſinno pärraſt; Liſo! agga kes wois mind uskuda ehk aidata?

Sedda asja andis Liſo ka kohtule ja ni mitme teiſele teada; agga ſe keik olli wägga hiljaks läinud. Luik toitis ennaſt weel monne aea tõga ja läks norelt hingama. Ni kaua agga, kui temma ellas, laulis temma igga õhto ühte Kalendri laulosalmi, mis nenda on luggeda;

Kes ilmaſüta wangi ſaid
Ja kaua wet ja leiba ſõid,
Nüüd ootwad omma lunnaſtuſt
Ja pärraſt hinge õnniſtuſt!